

tem razlagala, da je izgubila zalasnico in najditelju Lacingerju zato izročila nagrado.

V belem papirju je bila butarica najfinejših smotk, povitih z rdečim svilenim trakom, zavezanim z drobno petljo.

„Častitam, častitam!“ klical mu je kapitan in se priporočal za smotko.

Ante je vstal in poljubil roko Margiti, potem ponudil vsem gospodom smotke. Vsak jo je vzel in se zajedno zahvalil Margiti, ker jim je preskrbela take specijalitete, katerih ni bilo dobiti blizu. Smotko je vzel tudi baron, poljubil roko Margiti in jo prosil, če jo sme, ne kot dar Antetov, ampak njen, spraviti za spomin. Nihče ni mislil pri tem nič zlega. Ante je ostale smotke vtaknil v zatok, rdeči trak je pa vložil v listnico. Dasi Margita ni pri tem ničesar namerjala, ko je povijala smotke z rdečim trakom, vendar je prav ta nedolžni trak silno ranil baronovo srce. V razburjeni domišljiji si je tolmačil rdečo barvo — barvo ljubezni. Dušo mu je prevzel gnev do Anteta, in najrajši bi mu bil izpulil trak in ga shranil sam ali pa ga poteptal v pesku. Polastila se ga je kakor noč črna misel, zasumil je Margito in Lacingerja, za srce ga je stisnila silna môra, in v trenutku je bil sklep dovršen: Lacinger mora proč, proč od nje, naj velja kar hoče. Vse sile je moral napeti, da se je premagoval v družbi, da je bil še vedno ljubezniv; toda Lacingerja ni več ogovoril in ga često pogledal po strani s sovražnim očesom.

Gosti so se pričeli razhajati, vstalo je tudi to omizje, poslovili so se in razšli. Baron je spremljal Margito, Ante in Adolf pa tetko Tero.

V travi so čirinkali neštevilni murni, škrtale kobilice, v gozdu se je oglašal čuk, in sedaj pa sedaj je prhutnil nad njihovimi glavami netopir, prifrlel ponočni metulj, preletela čez pot kresnica.

Margita in baron sta šla nekaj časa molče drug ob drugim.

„Vsaka beseda se mi ustavlja, ko bivam sredi tako krasne narave. Tu mora človek samo molčati, poslušati, gledati in uživati; oprostite, gospod baron, da sem tako molčeča.“

„Prosim, gospica! Samo, da grem ob vaši strani, srečen sem dovolj. Saj se meni prav tako godi. Ali nekaj občutim sredi narave, da sem namreč čisto zapuščen, sam, sam brez namena kakor ladija brez krmila, ki se giblje, kamor jo zanesejo valovi. Verujte, da me prav ta otožnost žene v vrtinec, da sem često tako razbrzdan, razbrzdan samo zato, da pozabljam, kako sem sam, kako brez namena živim. Margita — baron je govoril pristrčno, — Margita, s tabo se začne moj namen, moj mir, moja sreča.“

Baron je pomolčal in tehtal učinek sladkih besedij. Margita pa je stopala ob njegovi roki rahlo in ni z najmanjšim sledom izdala, kaj se godi v njeni duši.

„Toda gorje“, povzame strastno baron, „gorje vsakomu, kdor bi mi kršil mojo srečo. Strem ga, kakor črva!“

Margita ga je vprašaje in osuplo pogledala, a zopet molčala in gledala v migljojče nebeške luči. Pri srcu pa ji je bilo ugodno in neugodno tako, da bi bila najrajša izpustila baronovo roko, pa zopet hodila ž njim molče dolgo, dolgo — celo noč.

(Dalje.)

Ni sreča?

Denar ni naša zemška sreča,
nam modri govore možje:
Denar samo pohlep nam veča,
a prazno, lačno je srcé.

To modri stare, dóbe nove . . .
A jaz vam ne verujem nič:
Z denarjem plačal bi dolgove
in kupil trden bi gradič.

Srcé s pobótnicami hranil,
ej, saj imel bi jih nebroj:
in pred pohlepom je obranil
gradič bi trdni, lepi moj!

A. Zdénčan.